

Steder ere Burderingsmændene meget hæderlige Folk; men man er dog der kommen ind paa en fejl Vej, som jeg tror, man kunde komme bort fra, hvis der fra Lovgivningsmagtens Side mere blev arbejdet hen paa at ordne Burderingsforholdene end de andre Forhold. Endnu vil jeg pege paa, at disse Burderingsforretninger i Grunden ere temmelig skjulte, ikke alene for selve Bestyrrelserne, der jo ganske vist kunne udvende Repræsentanter for at undersøge Sagen, men ogsaa for alle andre, der kunne have Interesse i at kende dem. Jeg vil som den ærede sidste Taler sige, at jeg i Grunden ikke skulde have det allermindste imod, at Loven ikke gik gennem i denne Samling, idet jeg nærer det Ønske, at Regeringen, naar, som jeg haaber, Lovforslaget senere kommer frem, mere vil have Blikket rettet paa Burderingsforretningerne end som ved denne Lejlighed paa Bestyrelsen. Jeg haaber nemlig, at Kreditforeningerne, som jeg tror have gjort megen Gavn, i Fremtiden ville gøre endnu mere Gavn, og det er just derfor, at jeg har sluttet mig til Flertallet, idet jeg haaber, at særlig de to Vndringsforslag under Nr. 6 og 7 skulle virke noget i den Retning, jeg har paapeget. Derfor vil jeg særlig anbefale det høje Ting at stemme for disse Vndringsforslag.

Det. Hansen: Jeg beklager, at det ærede Udvalg ikke har fundet Anledning til at udvide Reglen i § 1 Nr. 3 med Hensyn til det solidariske Ansvar til ogsaa at gælde i det Tilfælde, hvor det tidligere Laan er optaget i en anden Kreditforening end den, hvort det ny Laan søges. Den ærede Ordfører omtalte ikke, at det havde været under Overvejelse i Udvalget. En saadan Bestemmelse forekommer mig at være saa naturlig, at jeg ikke forstaar, hvorfor man ikke vil gaa ind paa den. Ligeledes forekommer det mig ogsaa, at Udvalget kunde have gjort sig fortjent af Forslaget, hvis det havde forøgt at gøre Bestemmelserne i § 1 Nr. 4 klarere, end de ere. Jeg har ikke villet stille Vndringsforslag dertil, siden Udvalget ikke har rørt ved det. Jeg gjorde opmærksom paa det ved første Behandling og maa altsaa antage, at Udvalget ikke har fundet noget berettiget i mine Udtalelser.

Hvad de foreliggende Vndringsforslag angaar, kan jeg ikke anbefale det første, der er stillet af to ærede Medlemmer, og som gaar ud paa at rette „tre Tiendedele af Burderingssummen“ til „otte Tiendedele af den oprindelige Laanesum“, og det paa ikke mindre end tre Steder i § 1. Jeg gør Forslagsstillerne opmærksomme paa, at i hvert Fald

paske Vndringerne slet ikke i Nr. 3. Det synes, at de to ærede Forslagsstillere have glemt, at hvis denne Rettlelse skal indføres, maa den følgende Sætning, „saaledes som denne er bestemt“ osv., absolut gaa ud, ellers bliver der ikke Spor af Mening i det. Jeg forstod nu af den ærede Ordfører for Mindretallet, at Meningen er, at selv om en Interessent, en Debitor optager et meget laft Laan i en Kreditforening, selv om han f. Eks. vil nøjes med 25 pCt. af Burderingssummen, skønt Kreditforeningen maasse vil give ham 40 à 50 pCt., skal han dog afdrage paa disse 25 pCt., indtil han er kommen ned til otte Tiendedele af, hvad han har laant, med andre Ord: Den ikke amortisable Del af hans Laan skal være forholdsvis betydelig lavere end andre Laantageres i samme Kreditforening. Det forekommer mig ikke, at der er nogen tilstrækkelig Grund dertil. Naar man sætter en Grænse for den ikke-amortisable Del af et Laan, er det jo Hensynet til, at denne Del af Laanet i hvert Fald maa antages at være fuldt sikret i Ejendommen, hvorledes det saa end gaar, men saa maa man naturligvis tage Udgangspunktet fra Ejendommens Værdi og ikke fra den tilfældige Omstændighed, om den paa gældende Laantager har søkket at saa et saa stort Laan, som han har kunnet opnaa, eller han kun har søkket en mindre Del. Der er efter min Mening ogsaa noget urimeligt i, at naar en Mand faar et Laan paa 50 pCt. af Burderingssummen, bliver den ikke amortisable Del af hans Laan 40 pCt.; hvis han derimod kun faar 40 pCt. og Kreditforeningen maasse ikke vil give ham mere, bliver den ikke-amortisable Del kun 32 pCt.

Derimod kan jeg ganske tiltræde Vndringsforslaget under Nr. 3, der er stillet af et æret Mindretal. De Bestemmelser, der findes i § 1, ere jo ikke, som det ærede 8de Medlem for 2den Kreds (S. C. Sørensen) gentagende har kaldt dem, Begunstigelser. Det er i og for sig særdeles fornuftige Bestemmelser, som enhver Kreditforening burde have i sine Statutter; de ere ikke faretruende i nogen Henseende; det er ikke andet, end hvad Kreditforeningerne egentlig fra Begyndelsen af burde have kunnet vedtage og Ministeren stadfæste. Den Opsatelse har mere og mere trængt sig frem, at saaledes burde en Kreditforenings Statutter være. Det forekommer mig derfor at være ganske urimeligt at stille det som Betingelse for, at en Kreditforening kan ændre sine Statutter paa en i og for sig heldig og fornuftig Maade, at den samtidig dermed gaar ind paa at underkaste sig alle de Betingelser,